

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΠΟΥ

Γιολάντα Πατεράκη

Ο σοφός επιστήμονας Χάρι Μέντ και η οικογένειά του, σε αυτό το συναρπαστικό μυθιστόρημα, επισκέπτονται τη Σελήνη, την Αφροδίτη και, κυρίως τον «Πλανήτη τού δεν ξέρω πού», όπου ζουν απίθανες, τρελές περιπέτειες, πολύπλοκων και μαγικών διαστάσεων.

Τελικά επιστρέφουν στη Γη πιο λογικοί, πιο πεπειραμένοι και πιο σοφοί «οι σοφοί», για να ετοιμάσουν με αβάσταχτη ανυπομονησία και ανανεωμένη διάθεση το φαντασμαγορικό, καινούριο τους ταξίδι!

Ταξίδεψε.. ταξίδεψε... ταξίδεψε ο Λιρ με το σοφό παππού πιλότο. Οι επιβάτες του, άλλοι ξυπνητοί και άλλοι μισοκοιμισμένοι, όλοι δεμένοι στις θέσεις τους, ακίνητοι περίμεναν ν' ακούσουν από το μεγάφωνο την αναγγελία της άφιξής τους στον «Πλανήτη τού δεν ξέρω πού», να εκπληρωθεί επιτέλους η επιθυμία του εφευρέτη και αρχηγού της αποστολής. Οι κεραίες όλων ήταν ανοιχτές για να υπάρχει επικοινωνία μεταξύ τους. Αφού πέρασαν μια-δυο ήσυχες ώρες και αφού είχαν πια βαρεθεί και δεν ήξεραν τι να κάνουν, άρχισαν την κουβέντα:

- Πολύ μακριά αυτός ο πλανήτης... μουρμούρισε η Ελβίρα. Τι του ήρθε του πατέρα σου να μας κουβαλήσει εκεί;
- Μα αν θυμάσαι καλά, είπε η Χριστίνα, αυτός ο πλανήτης είναι η αιτία του ταξιδιού μας.
- Και δε μου λες, κόρη μου, σε τι διαφέρει αυτός από την Αφροδίτη και τους άλλους, τον Κρόνο, το Δία; Εγώ πιστεύω πως ίδιοι είναι όλοι.
- Εσύ μπορεί να το νομίζεις, ο πατέρας όμως, όπως μιλούσαμε, μου είπε πως ο «Πλανήτης τού δεν ξέρω πού», ο «Πλανήτης του», όπως τον ονόμασε, είναι ο πιο ενδιαφέρων απ' όλους, κι ακόμα πρόσθεσε πως άμα φτάσουμε εκεί θα το καταλάβουμε.
- Άμα φτάσουμε, καλά τ' πες. Δε φτάνουμε όμως... Έχουμε πια βαρεθεί.

Εκείνη τη στιγμή, λες και ο Λιρ άκουσε το σχόλιό της, άρχισε τα συνηθισμένα τα χοροπηδηματάκια κι από το μεγάφωνο ακούστηκε η κεφάτη φωνή του Χάρι Μέντ:

- Αναγγέλλω άφιξη στον «Πλανήτη τού δεν ξέρω πού». Μείνετε στις θέσεις σας μέχρι νεωτέρας οδηγίας.

Ο σοφός επιστήμονας δεν πιανόταν από τη χαρά του. Επιτέλους, το όνειρο πολλών χρόνων γινόταν πραγματικότητα! Σε πολύ σύντομο διάστημα θα πατούσε στο έδαφος του «Πλανήτη τού δεν ξέρω πού» του! Τι χαρά ήταν αυτή! Έπλεε σε πελάγη ευτυχίας...

Αυτή του η ευτυχία δεν κράτησε παρά ελάχιστες στιγμές, γιατί, ενώ είχε φρενάρει, είχε σταματήσει το Λιρ κι ετοιμαζόταν να σιγουρευτεί για το κλείσιμο των μηχανών και να δώσει οδηγίες να συναντηθούν με τους άλλους στην έξοδο, ένιωσε πως ο Λιρ ταρακουνιότανε. Κοίταξε τα διάφορα όργανα του σκάφους που ήταν μπροστά του. Όλα ήταν κλειστά. Το ταρακούνημα – κι αυτό ήταν βέβαιο – γινόταν όλο και μεγαλύτερο.

- Στέλιο! μίλησε από το μεγάφωνο. Ποιος κουνιέται πίσω στην καμπίνα;

- Κανένας, παππού. Όλοι είμαστε ακόμη στις θέσεις μας. Πώς να κουνηθούμε αφού δε σταμάτησες;

Περίεργο πράγμα! είπε μέσα του ο σοφός. Πώς είναι δυνατό εγώ να νιώθω τον Λιρ να κινείται, ενώ ο Στέλιος είπε πως δε σταμάτησα; Εγώ, όμως, σταμάτησα. Τι γίνεται λοιπόν;

Έσκυψε ο σοφός επιστήμονας και κοίταξε έξω από το παράθυρό του, στην πλαϊνή μεριά. Ωχ, Θεέ μου! Καλύτερα χίλιες φορές να μην το είχε κάνει! Τριάντα και περισσότεροι μισόγυμνοι, αγριωποί άντρες είχαν δέσει, μάλλον με αλυσίδες, τον Λιρ και τον τραβούσαν προς τα μπρος. Έμεινε άλαλος! Ποιοι ήταν αυτοί; Και πού τους πήγαιναν; Μόνον αυτό τους έλειπε· να πέσουν στα χέρια αγρίων! Τώρα; Τι μπορούσαν να κάνουν εκείνοι, δυο άντρες, δυο γυναίκες και ένα παιδί, μπροστά σε τόσους – και ποιος ξέρει ξέρει πόσους ακόμα – οπλισμένους, απ' ό,τι φαινόταν, εχθρούς;

Ο Χάρι Μέντ προσπαθούσε να σκεφτεί... Ο Λιρ στο μεταξύ μετακινιόταν και πίσω οι δικοί του – απ' όσο έπιανε με τις κεραιούλες του – δεν είχαν τίποτα καταλάβει και γλένταγαν τον ερχομό τους στον καινούριο πλανήτη!

Ο πλανήτης τού δεν ξέρω πού, Ψυχογιός, 2007